

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Trán Khái Thanh Tháy
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

“Tòa án tối cao nhân dân” tại Việt Nam là “càng trong bóng tối xä càng cao, càng ä mäc cao xä càng tối”

Mät cänh thäng thäy ä các cuäc phän đäi cäa dân oan

Cho đän giä phút này khi đä xa Việt Nam hàng nghìn km, xa hän nhäng ngäi dân oan gäy gä, tä täi, rách räi..., ä giäa näi xä ngäi giàu có, tôi vän thäng nhä täi hä, nhä gäng mät đầu khä, nhäu nhä đän cái dáng “tiên thiên bät tức” chân dài chân ngän, bäc thäp, bäc cao cäa hä do cuäc säng cäc nhäc đäa läi, sau biät bao nhiều chän đäng thä mä đäi... Nhä täng chi tiät, viäc làm cä thä cäa hä, nhäng läi hä trao đäi hoäc träu chäc län nhau, mäi khi đi đän tòa án hoäc cäng nhä ông län vä :

- Bà con äi, chính quyän nhân dân là chính quyän trä dân.

- Tòa án nhân dân là Tòa xä nhân dân — mät ngäi tiäp trong phän kích, uät nghän.

Sä chäa đä đä mäi ngäi hiäu, ngäi nä giäi thích thêm:

- Vì chä xä nhân dân mà thôi, không xä cäp bä träng ngä đâu.

Còn Công an nhân dân là Công an nhän räng đäa ngäi dân, đäc biät là dân oan Việt Nam, bä

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Trán Khái Thanh Tháy
Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

---

bà con...

Nháng tiáng nói liên tiáp đái theo nhau:

- Quân đái nhân dân có nghĩa là Quân đái bá rái nhân dân, mác cho tàu cáng xâm lán.

Ngôn ngữ quá là có tác đáng trác tiáp, nhá tiáng chim gái đàn, hángái này ngáng là ngái kia nói tiáp:

- Còn Ủy ban nhân dân là Ủy ban trán lát nhân dân.

- Đúng rái, mát ngái đàn ông vai háp, hông háp, ngác lép vì thiáu đái, quê tán Đáng Tháp, nái “đáu nhát có tên bác Hồ”, bình...loán tiáp:

- Không trán lát đác thì quay sang hành dân là chính...

Cá mái lán, sau khi đán “xem” các phiên tòa xá các nhà dân chá hoác dân oan vá, ngái rái thoái ván hoa, há lái trá miáng cong cán đáy trào pháng:

- Ôi dào, trình đá, baán chất cuáa cái gái là “Tòa án tối cao nhân dân” tái Viát Nam là “càng trong bóng tối xá càng cao, càng á mác cao xá càng tối” cho đán khi dân phái... nhấn răng ra mái thôi, nhá ông Cù Huy Hà Vũ, hay con bé Đá thá Minh Hánh đái, 7 năm lián chá ít à?

Lái mát tiáng “ui dào” náa:

- á Viát Nam mình náu có xá tái xá lui, xá đi xá lái, sá thám hay phúc thám thì các nhà dân chá

hay dân oan nhà ta cũng chỉ có một thứ duy nhất mà thôi, đó là từ “phản ứng” đúng không bà con?

Trong lúc chờ tôi và mọi người ngạc nhiên không hiểu thì người nọ chần chừ nói thích:

- Không đúng à, vì Nhà Dân Oan tòa án chỉ dùng “luật phản ứng” mà thôi.

Thì là tất cả công việc tóa lên.

Đã thành cái gì, hãy ai mím môi, mím miệng đừng căng thẳng vì tất cho được cái lá để mình hoặc công nhân bên công nhân, là ý nghĩa phản ứng có người nhìn xét:

- Đào ôi chúng qua là được lập trong nô lệ, tất do trong ngục tù, hạnh phúc trong đàn áp, chỉ có cái gì mà phải viết “Công hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, được lập – tất do – hạnh phúc”?

Có thể, hãy dựa lý luận về giá trị thích theo cách nhìn vô cùng được đạo và chính xác của mình...
Nhiều câu nói hôm nay, mách que của họ làm tôi giật mình, thán phục, để nói vì ngôn ngữ đâu có phải chỉ là cái vỏ viết chữ của khái niệm. Bản thân nó chính là sự thông thái — nói chính xác hơn sự thông thái hòa tan trong ngôn ngữ — khi nó có sự lay động thực sự. Đó cũng là lý do khi tôi hay mò đến với bà con, dù không ít lần bị bắt chước (CA, để hiểu nghĩa mọi công nhân công nhân dân Việt Nam) rình rập, xin lỗi nh vậy bắt, may được bà con công nhân giá mà không ít lần thoát hiểm.

Có thể nói, những sự phản ứng của tôi đã ăn sâu vào tiềm thức tôi, bởi ít nhất trong cuộc đời của mình, tôi đã từng trở mình vào với dân, với nước, hòa vào trong các nhà của họ — những người dân oan mất đất, mất ruộng mất vườn quê — để hiểu nỗi đau cuộc đời họ, nghe tiếng công nhân công nhân trẻ con theo mẹ lang thang, nheo nhóc nhìn với hoa Mai Xuân Thủy, chìm vào đời của những bà mẹ xanh xao nhìn gốc cây, ghé đá trong những ngày dài chờ đợi những đứa con của mình, để bắt ra những giọt máu oan khiến cho họ...
mong những những tâm lòng của công nhân để họ 4 phần 8 những gom góp giá trị... cũng chính vì không chịu viết trong khuôn phép đã quy định, tôi buông thả theo những cảm xúc tự nhiên, bị mê hoặc bởi những khái niệm đẹp đẽ về tất do dân chủ, nhân quyền cho

Nhân dân oan Việt Nam

Tác Giả: Trần Kh&i Thanh Th&y

Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

---

mình, cho dân, nên tôi đã trở thành nạn nhân oan uổng của chế độ độc tài cộng sản. Hàng chục triệu người bị giết ngang đường, vì những lý do荒唐 ngớ ngẩn: buôn ma túy, buôn bán phi pháp và trộm cắp, có hành vi giết người... những lý do mà mặt chính thức đảng hoàng không thể nào áp dụng.

Và bây giờ người xói sâu phần lớn nhất và giàu có của miền đất Hoa Kỳ, tôi là những người vợ, những người mẹ của những người lính ở Việt Nam và những người lính ở chiến trường trong nhóm dân oan khiêu khích những người lính, hay những nạn nhân nhân tử vì nghĩa của những cộng đồng cộng sản, thì các xóm thôn họ lánh, người tôi tìm kiếm người để tìm kiếm tình, viết bài.

Ngày tôi được trở về do, suốt từ 3 giờ chiều, bọn “chó ác” vào trại để bắt cóc và áp giải tôi ra sân bay. Suốt 4, 5 tiếng đồng hồ trên con đường gặp gỡ những người đá, bọn mù vì khí hậu công nghiệp, rồi khi đến sân bay đến tận 11 giờ 15 phút khi máy bay cất cánh, tôi không được ăn gì (kể từ lúc 10 giờ sáng) mà chúng ta chỉ đi nhấc lên những mặt con vật rừng: “Chúng tôi tha chết vì lý do nhân đạo, vì những người lái tẩu thoát của con gái chết và được biết vì sự cố kể của chúng ta... Bọn chúng ta nhà nước Việt Nam và nhân đạo gặp triệu người nạn, nên tuy chết chúng ta thành khốn nạn tử, còn chúng ta và nhà nước trong thời gian tù, những chúng tôi vẫn “khoan hồng” để chúng ta có điều kiện sang Mỹ chữa bệnh, để ba mẹ con chúng ta đoàn tụ v.v. và v.v. (lãng nhãng và lãng nhãng).

Nghe lời của tôi còn có thể vì biết rằng cộng sản và nạn nhân tử vì nghĩa vẫn nói láo. Ngay từ ngày còn nhỏ, tôi đã nghe cộng sản tuyên truyền bọn rùi hàng nghìn máy bay Mỹ trên bầu trời Hà Nội, đến mức báo chí Mỹ phớt lờ ảnh: “Số máy bay Mỹ rùi trên bầu trời Hà Nội nhiều hơn số máy bay Mỹ sản xuất được trong vòng 40 năm” kia mà. Cộng sản Việt Nam là quán quân về mặt nói láo, và lũ chó ác là là tay sai cho những cộng sản, thì chết làm gì?

Những đến tận tháng 5, tháng 10, chúng ta nhai nhai như chó nhai giẻ rách thì tôi phát bệnh. Trong óc tôi hiện lên hình ảnh của bao người dân oan tử vì nghĩa mà xác thân là bị lừa dối của những người bất công, vô lý, tàn nhẫn vô đạo. Tôi nhiên lúc bấy giờ tôi thêm được hết lên những họ. Hết những ông bà mình và nói: “Biết thì phải phải, phải thì phải phải, phải đến mà đến”, dù là bất chấp các phát (biểu) của bà con, chính quyền cộng sản không hề đồng ý (đồng ý), những người tử vì dân oan, dân thanh niên đi ngang chúng ta khiến cho chúng ta lên trên công an:

- Nhân đạo cái gì, có cái nhân lý... trong quần thể này, chúng mày có gì thì cướp đi... người đồng ý là đồng ý, đồng ý ăn phải bùa phải bắt giữ của mấy người doanh nghiệp mà nó suy sụp nhà, cướp đi của bà con cũng cướp đi nó xây nhà máy bóc lột công nhân họ đồng ý gì? Mặt cái làng những người cái hăm trăm con mà mức lên 4, 5 nhà máy xi măng thì người dân sản xuất

làm sao đ&#c? Đ&#ng thì ăn vàng, ăn b&#c còn chúng tôi mất nhà mất ruộng, ch&# có b&#i xi măng
ăn quanh năm suốt tháng thôi...&#i đ&#ng &#i là đ&#ng &#i...&#i... Đ&#ng c&#y có quy&#n thì l&#y n&#t cái
nhân này đi... đ&#ng &#i. Ng&#&#i dân chúng tôi ch&# bi&#t có nhân l... &# trong qu&#n thôi, làm đ.. gì có
nhân quy&#n, nhân đ&#o đ&#ng &#i [1].

Vào H&#a lò, ph&#i n&#m trong khu c&#m c&# k&# lu&#t, bi&#t giam, ch&# có hai ng&#&#i trong “c&# m&#”, xung
quanh im &#ng đ&#n r&#n ng&#&#i, tôi l&#i nghĩ v&# h&#, v&# Lê th&# Kim Thu – cây s&#n &#nh “ch&# ác” t&#i
kh&#p n&#i có dân oan t&# t&#p. 44 tu&#i đ&#i mà có t&#i 24 năm tu&#i ki&#n, m&#i ki&#n đ&#n m&#c quên c&#
vi&#c l&#p gia đình. Nghĩa là vào nhà đá hai l&#n r&#i mà v&#n ch&#a ch&#u v&# nhà... ch&#ng, ra tù l&#n
hai v&#n ti&#p t&#c tình nguy&#n làm ‘dân oan xuyên th&# k&#’, t&#ng tuy&#t th&#c t&#i t&#m giam H&#a Lò 23
ngày tr&#i đ&#n m&#c c&# đ&#m b&#n tù l&#n cán b&# qu&#n giáo phát h&#i, vì trông hình hài Thu khi đó
không khác gì m&#t b&# x&#&#ng khô...trong m&# (!) Tu&#n đ&#u còn t&#nh táo đ&#i đ&#u v&#i công an, tr&#
l&#i đ&#nh thép rõ ràng, m&#ch l&#c t&#ng câu c&#a qu&#n giáo, ph&#n đ&#i ch&# đ&# c&#ng s&#n b&#o tàn b&#t
ng&#&#i vô t&#i. Tu&#n th&# hai, tuy m&#t m&#i, ph&# ph&#c, g&#y y&#u h&#n, nh&#ng v&#n có th&# m&# mi&#ng,
máy môi nh&# b&#n tù khiêng xu&#ng khu v&#c nhà mét [2] t&#m r&#a, thay qu&#n áo m&#i ngày. T&#
ngày 20 c&#a tu&#n th&# 3 tr&# đi, Thu r&#i vào tr&#ng thái ti&#n hôn mê, ng&#&#i g&#y nh&# que c&#i, hai
x&#&#ng ch&#u l&#m xu&#ng, có th&# đ&# đ&#y m&#t bát n&#&#c ô tô, n&#m thêm thi&#p, môi khô ráp, n&#t n&# ,
ph&#ng r&#p, m&#t h&#c h&#c, m&#t l&# đ&#, mi&#ng không th&# m&#p máy, đ&#u không th&# l&#c hay g&#t đ&#&#c
n&#a...Sang ngày th&# 23, bi&#t không th&# khu&#t ph&#c đ&#&#c ng&#&#i ph&# n&# can đ&#m b&#t khu&#t, có
m&#t không hai này, l&#i s&# mang ti&#ng v&#i th&# gi&#i vì s&# đàn áp nhân quy&#n dã man, b&#t ng&#&#i vô
c&#, cán b&# qu&#n giáo đành ph&#i báo cáo v&#i tr&#ng tr&#i, đ&# m&# m&#t cu&#c h&#p c&#p t&#c, r&#i m&# c&#a
cho tù t&# giác vào khiêng Thu xu&#ng tr&#m xá

Vào phòng c&#p c&#u, Thu l&#p t&#c đ&#&#c các nhân viên y t&# truy&#n n&#&#c bi&#n, r&#i cho ng&#&#i b&#n
t&#ng gi&#t cháo loãng cho đ&#n khi...t&# c&#i ch&#t tr&# v&#.

Ra tòa, Thu lĩnh 12 tháng tù giam v&# t&#i “gây r&#i tr&#t t&# công c&#ng”. Sau khi k&#t án, quan tòa h&#i:

- Sau này ra tù có ti&#p t&#c khi&#u ki&#n n&#a không?

Thu r&#nh r&# đ&#p:

- Có, ch&#ng nào ch&#a đòi đ&#&#c đ&#t, đ&#&#c nhà, đ&#&#c công lý cho bà con thì còn ti&#p t&#c ki&#n cho
đ&#n khi s&# th&#t đ&#&#c xác l&#p p&# đ&#i, t&# do, dân ch&# nhân quy&#n có m&#t t&#i Vi&#t Nam.

Câu trả lời của Thu khi nhìn quan tòa đả hàm, công hòng, luật của nhà nước công hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam bị chửi, giầy lên đàn đả ch nh công cho luật riêng lên tiếng, Thu bị kết án thêm 6 tháng nữa, tiếng công hình phạt là 18 tháng tù giam, rồi bị tống vào trại giam Ninh Khánh, nơi khét tiếng vì kẻ luật, hình phạt, đả m công chi công quôn lột đang m công trên ng công, có ghi sổ đi n tho i và đả của bị n tù cũng bị chính tay 4 cán bộ quôn giáo n l t m t, ph i “t do” đi v Hà N i m i s m đ c đ lột và m c ngay tr c c p m t “tr n tr ng tr n tr o” của bà ch s p qu n áo.

Trần Ngọc Anh, dân oan Vũng Tàu, bị mất 5250m2 đất, cũng là mất số anh hùng không kém. Tuy chỉ mất công h công t p 2 vì nhà nghèo, con đông, gia đình bị ép lên vùng kinh tế mới, sau 20 năm khai khẩn công h n 5000 m2 đất, thì bị công s n gi trở công p tr ng, th là khăn áo gió đả ra t n trung công khi u ki n. Th i k đ u nhất s , ch ng i t m cùng nh ng ng i m i đ n. Sau đó, đ c s ch b o, diu đ t c a nhóm ng i đi tr c, li n theo nhóm bà con khi u ki n t i v n hoa, vác đ n đ n nhà các ông l n, ho c ch n xe chính ph đả đ n, g n hai năm tr i v n ch là “dã tràng xe cát biển đông, nh c nh n mà ch ng nên c m cháo gì”, bèn m c đ lột, đeo kh u hi u chéo qua ng i, viết n n nót hàng ch : “Ng i ph n mi n Nam kiên công ng, b t khu t, ch ng gi c n i xâm, còn m t chút “lòng khôn” cũng ch ng”... Chí khí ng t tr i, đi đ n đâu dân oan, dân th ng kéo theo công lo t. Ng i ng i đ ng thanh hô “cũng ch ng”. B t k đàn ông hay đàn bà đ u bị ng mi ng công i, vì bi t t ng hai ch “lòng khôn” nói lái theo nghĩa dân gian là gì...

Đám công an tho t đ u ng ngác không hi u, sau th y bà con công b t mũi công i hoài li n hi u ra công s ch t ng i... Hai chó ác l p t c xông vào gi t kh u hi u, bị Ngọc Anh gi th võ liên hoàn tung công ng, gi t m nh hai tay sang hai bên ngã sóng soài nh m t con nhái bén. X u h , công đ n công an ph ng Đ i n Biên nh y xô ra, tay dí dùi cui đi n, chân đi giày đinh công a ngành ra công qu t xu ng đ u, xu ng m t, đ p vào ch hi m, v a đ p v a quát:

- Đây thì “lòng khôn” này, mày thích “lòng khôn” h . Hôm nay chúng tao cho mày bi t th nào là lòng đ i, “lòng khôn”.

Đòn thù quá mạnh khi nhìn công t s u, đ c bà con nhanh chóng đả vào b nh vi n Xanh Pôn (Saint Paul) công p công u. V a k p t nh đ y trên gi ng b nh l i nhào đ n nhà “t ng thú” Nguyễn Tấn Dũng, trên tay toong ten m t chai xăng... L i bị đánh, bị bóp huyết đ n m c hai b p tay nhào ra nh cánh gà không bao gi còn có th đàn h i, co rút tr l i nh tr c n a. Ngay hôm đó, Ngọc Anh bị b t. Ra tòa kết án 15 tháng, kiên quyết “ch t vinh còn h n công nh c”, li n dùng dao công o râu công a công tay đ t t . 11 gi đêm, bị n tù xu ng nhà mét đi v sinh, th y Ng c

Anh ng&#i, đ&#u đ&#a vào t&#ng, hai bên c&# tay máu ch&#y r&#ng r&#ng, th&#t th&#n la lên: “ Có ng&#i t&#t”. C&# phòng, h&#u h&#t đã chìm sâu vào gi&#c ng&#, li&#n l&#m c&#m bò đ&#y, ng&# ng&#c nhìn nhau, khi hi&#u ra li&#n l&#p t&#c kêu to: “ Báo cáo cán b&#! Bu&#ng M3 có ng&#i c&#p c&#u”.

Đ&#a xu&#ng tr&#m xá, đích thân tr&#ng tr&#i Đ&# Văn Hùng ph&#i ng&#i bên c&#nh theo dõi, c&#nh gi&#i. S&#u&#t k&#t ch&#a tan, Ng&#c Anh t&#nh đ&#y l&#i gi&#t đ&#t kim tiêm ra kh&#i tay...

Sau này cùng vào tr&#i 5, tôi có đ&#p g&#p “ng&#i ph&#n mi&#n Nam kiên c&#ng b&#t khu&#t” này và ch&#ng ki&#n nhi&#u vi&#c làm đ&#ng tr&#i c&#a ch&#, kiên quy&#t không ch&#p &#nh, đ&#c bi&#t là khi ph&#i đeo t&#m bi&#n ghi rõ t&#i danh cùng h&#tên, án ph&#t trên ng&#i... Gi&#ng co, trong th&#gò lì căng th&#ng su&#t m&#y th&#ng tr&#i, đ&#n m&#c tr&#ng tr&#i ph&#i ra l&#nh b&#i b&# g&#n 1000 t&#m &#nh đã ch&#p theo quy đ&#nh b&#ng lo&#t &#nh m&#i, không bi&#n hi&#u, không đ&#ng s&#, ch&# có g&#ng m&#t “ng&#n ng&#t” c&#a tù nhân tr&#c &#ng kính.

Ngay c&# qu&#n áo tù tr&#i phát, Ng&#c Anh kiên quy&#t không cho đ&#ng thêm hai ch&# ph&#m nhân to t&#ng vào sau l&#ng. Nghi&#m nhiên, c&# tôi và Ph&#m Thanh Nghiên tr&# thành ng&#i đ&#ng l&#a, không c&# qu&#n áo tr&#i mà c&# đ&#ng m&# qu&#n áo gia đình g&#i vào cũng kiên quy&#t không cho ghi tên, đánh đ&#u, khi&#n cán b&# qu&#n giáo cũng nh&# b&#n tù ph&#i l&#c đ&#u e ng&#i, không dám “t&# nhiên ch&# nghĩa” nh&# ban đ&#u n&#a. “S&#n ăn tùy m&#t, ma b&#t tùy ng&#i”, g&#p ph&#i ng&#i “c&#ng đ&#u c&#ng c&#”, c&#m tinh con h&#nh Ng&#c Anh, không “s&#n” nào dám ăn, “ma” nào dám b&#t.

V&#t th&#ng &# ph&#n kín b&# ch&#y máu trong, gây s&#ng m&# nhi&#m trùng, bao nhiêu l&#n đòi h&#i, đ&# đ&#t cán b&# y t&# đ&# đ&#c ch&#a tr&# mà h&# – nh&#ng đ&#ng v&#t máu l&#nh – m&#t m&#c ch&#i t&#. Không th&# khu&#t ph&#c, Ng&#c Anh m&#t l&#n n&#a ph&#i dùng “th&# m&#nh” duy nh&#t c&#a mình là tuy&#t th&#c. Hy v&#ng nh&# b&#n tù c&#p báo ra ngoài, đ&# đ&#c s&# h&#u thu&#n c&#a đ&# lu&#n qu&#c t&# và bà con dân oan phía ngoài... 7 ngày tr&#i, 14 l&#n cán b&# vắc m&#t đ&#n h&#t hàm h&#i:

- Có ăn không?

Ng&#c Anh kiên quy&#t tr&# l&#i:

- Không, n&#u không đ&#c ch&#a tr&# k&#p th&#i thì không ăn!

Ngày th&# 8, ban giám th&# tr&#i ph&#i xu&#ng n&#&c, yêu c&#u bác sĩ c&#a tr&#i ph&#i k&#p th&#i c&#u ch&#a đ&# kh&#i mang “tai ti&#ng”. Trên đ&# th&#ng l&#i, c&# t&#i và Nghiên li&#n đ&#ng viên Ng&#c Anh ăn tr&# l&#i... V&#y mà v&#a b&#ng bát cháo lên thì cán b&# x&#c t&#i, m&#t l&#nh tanh thông báo:

- N&#u ch&# mu&#n ăn tr&# l&#i, ph&#i ký vào biên b&#n đ&#, ghi rõ là: “Tôi xin đ&#&c ăn nh&# cũ”... Ti&#n c&#a nhà n&#&c b&# ra nuôi các ch&# cũng ph&#i có lý do, không ph&#i c&# t&# ti&#n mu&#n ăn là ăn, mu&#n b&# là b&#.

T&#&ng dùng đ&# dày đ&# tr&#i nh&#n cách Ng&#c Anh nh&# bao nhiêu tr&#&ng h&#p tù th&#&ng ph&#m tr&#&c đó s&# có k&#t qu&# theo ý mu&#n là h&# nh&#c ng&#&i tù, b&#t ph&#i tuân th&# theo n&#i quy, m&#nh l&#nh, không ng&# đ&#t m&#nh bát cháo xu&#ng s&#n, Ng&#c Anh tr&# l&#i c&#c l&#c:

- Không ăn!

Thêm hai ngày n&#a qua đ&# trong th&# g&#l&#i căng th&#ng, cũng là thêm vài ký th&#t c&#a Ng&#c Anh “đ&#i nó&#” ra đ&#. T&# 76 ký tr&#&c khi b&#&c chân vào tr&#i H&#a Lò, sau 12 tháng tù, còn v&#n v&#n 58 ký, g&#y &#m tong teo, t&#t huy&#t áp, đau đ&#u, chóng m&#t, cu&#i cùng cán b&# ph&#i nh&#&ng b&#, nh&#n v&#i tr&#&ng bu&#ng:

- Thôi, nói ch&# &#y c&# ăn đ&#, không ph&#i ký c&#t, biên b&#n, xác nh&#n gì h&#t!

Ngày v&# đ&# g&#n k&#, t&# tr&#&ng tr&#i đ&#n qu&#n gi&#o, ch&# em tù đ&#u ra s&#c khuy&#n nh&# Ng&#c Anh: “Bình tĩnh tr&# l&#i, gi&# s&#c đ&# chóng đ&#n t&# cùng gia đ&#nh”... Đ&# t&#&ng bảo tan, gió l&#ng, ai ng&# nh&#ng c&#n bảo r&#t l&#i ng&#m ng&#m tr&# l&#i, t&#o thành c&#n bảo l&#n h&#n...

Gi&#a lúc tôi đang ng&#i khâu l&#i v&#t rách trên đôi dép nh&#a d&#&i chân, b&#ng nghe nh&#ng ti&#ng đ&#ng “b&#p b&#p” và ti&#ng khóc ngh&#n u&#t &#c vang lên t&# đ&#u d&#y nhà tr&#&c:

Nhà dân oan Việt Nam

Tác Giả: Tr&#n Kh&#i Thanh Th&#y

Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

- Các ng&#&#i d&#m đ&#i x&# v&#i tôi th&# h&#, b&# các ng&#&#i t&#&# ng tôi không còn là con ng&#&#i sao?

Gi&# ng nói &#y, khí ti&# t&# y rõ ràng c&# a Ng&# c Anh, tôi v&#i vàng b&# dép, đi chân đ&# t, ch&# y th&# c m&# ng v&# phía có ti&# ng khóc, ti&# ng kêu...

V&# a t&# i chân c&# u thang, cũng là lúc Ng&# c Anh đ&#&# c m&# i ng&#&#i điều xu&# ng, trông b&# đ&# ng ti&# u t&# y c&# a Ng&# c Anh, m&# t đ&# i đi, răng b&# p vào môi tái nh&# t, m&# t tr&# ng b&# ch, tóc tai x&# tung...Đoán ra moi s&#, tôi gào lên:

- Các ng&#&#i là m&# t lũ ăn th&# t ng&#&#i, các ng&#&#i đ&#i x&# v&#i ng&#&#i ta tàn ác th&# à?

Cán b&# tên Ch&# i m&# t &# nh tanh, quay &# ng b&# đi, nhóm ph&# m nhân chuyên ôm chân cán b&#, đ&# đ&#&# c xét gi&# m, v&# t v&#t:

- Không ph&# i &# i cán b&# đâu ch&# &#, do ch&# Ng&# c Anh m&# t bình tĩnh quá thôi!

Máu đ&# n lên m&# t ph&# ng ph&# ng, tôi u&# t &# c hét lên:

- M&# t bình tĩnh à? Các ng&#&#i m&# to m&# t ra mà nhìn đi, n&#&# c m&# t đâu ph&# i là n&#&# c l&#? Các ng&#&#i c&# y quy&# n c&# y th&#, ép con ng&#&#i ta đ&# n n&#&# c này à?

Câu nói c&# a tôi mang theo s&# c m&# nh h&# y đi&# t, &# p t&# c c&# ch&# c cái mi&# ng cùng im b&# t.

C&# n cu&# ng n&# đã lên đ&# n đ&# nh đi&# m và không có đ&# u hi&# u đ&# ng &# i, trong lúc tôi m&# i cãi nhau v&# i b&# n chó ác và lũ li&# m chân chó, Ng&# c Anh nhào ra kh&# i vòng tay &# ng &# o c&# a tôi lao th&# ng đ&# u vào t&#&# ng, ngay c&# ng tr&# i

Nhà dân oan Việt Nam

Tác Giả: Tr&#n Kh&#i Thanh Th&#y

Thứ Bảy, 08 Tháng 10 Năm 2011 06:45

Đau xót, s&#ng s&#, tê tái, tôi l&#ng đi m&#y giây r&#i nh&# ch&#t hi&#u ra n&#i nguy hi&#m c&#n k&#, li&#n lao vào b&#ng t&#t c&# s&#c l&#c và s&# c&# g&#ng c&#a mình, cùng m&#i ng&#&#i kéo Ng&#c Anh v&# phía tr&#m y t&#.

Hòn than đã t&# cháy h&#t mình, Ng&#c Anh r&# ra nh&# m&#t cây c&#i úa, g&#c đ&#u xu&#ng hai đ&#u g&#i trong tr&#ng thái đ&# đ&#n, s&#p ng&#t, mi&#ng liên ti&#p há ra đ&# v&#a th&#, v&#a đ&#p đ&#p không khí. Máu r&# ra t&# v&#t th&#&#ng b&#t l&#y tóc, trán s&#ng u lên nh&# qu&# &#i, không k&# 4,5 cú đ&#p tr&#&#c đó &# đ&#nh đ&#u, sau gáy, mang tai...

Nhà tù, n&#i tích t&# nh&#ng đi&#u b&#t nh&# ý, nh&#ng r&#i ro, nh&#ng bi k&#ch không cách gi&#i thoát, nh&#ng t&#i h&# đ&#n đau, nh&#ng h&#m hiu c&#a s&# ki&#p. T&# m&#t ng&#&#i m&# nhân h&#u có 4 con th&#, b&# c&#&#p đ&#t, r&#i b&# đánh, b&# b&#t, b&# đ&#i x&# tàn t&# b&#t công trong tù, r&#i tri&#n miên &#m đau trong c&#nh đói ăn, thi&#u thu&#c... Đã th&# lá th&# gia đình g&#i vào kèm v&#i s&# bánh k&#o, đ&# ăn l&#i còn b&# ki&#m duy&#t m&#t tr&#ng. K&# này đ&# l&#i cho ng&#&#i kia, không nh&#ng không có l&#i gi&#i thích th&#a đáng l&#i còn cao gi&#ng k&#t t&#i:

- Ch&# b&# điên à, chúng tôi gi&# th&# c&#a ch&# làm gì?

M&#t l&#i nói m&#t đ&#i máu, càng c&# thanh minh càng b&# đ&#n ép, lên án, Ng&#c Anh đã m&#t kh&# năng t&# hi&#u ch&#nh mình, thay vào đó là c&#n cu&#ng n&# đi&#u hành, c&#n t&# ái kích đ&#ng ngút tr&#i...

Trong ch&# đ&# c&#ng s&#n Việt Nam, m&#t ch&# đ&# vô cùng đ&#t nát và suy đ&#i, chuy&#n v&# dân oan còn là chuy&#n dài nhi&#u t&#p, ti&#c là bài vi&#t đã quá dài, đành t&#m đ&#ng t&#i đây.